

← Priscus,
gladiatorul
cel puternic

Autorul

≡FRANK SCHWIEGER≡

EU, CEZAR, ȘI GAȘCA DIN CAPITOLIU

Cezar,
"palma"
piratilor

Cleopatra,
surpiza
din
"cover"

LIVE DIN
ROMA - ANTICĂ

Polidus,
campionul
roșu

Myrina,
sclava
cu urechi
bune

FRANK SCHWIEGER

Eu, **CEZAR**,
și gășca
din **CAPITOLIU**

LIVE DIN
ROMA-ANTICĂ

Ilustrații:

Ramona Wultschner

Traducere:

Ioan Lăzărescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWIEGER, FRANK

Eu, Cezar, și gașca din Capitoliu : live din Roma antică / Frank Schwieger ; il.: Ramona Wultschner ; trad.: Ioan Lăzărescu. - București : Editura Niculescu, 2021
ISBN 978-606-38-0550-9

I. Wultschner, Ramona (il.)

II. Lăzărescu, Ioan (trad.)

087.5

© 2018 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München / Germany

Titlu original: *ICH, CAESAR, UND DIE BANDE VOM KAPITOL. Live aus dem alten Rom*
von Frank Schwieger, mit Illustrationen von Ramona Wultschner

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

© Editura NICULESCU, 2021

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0550-9

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

PREFATĂ

Aici, în infern, ajunge să fie mare plictiseală: nu există bătlia pe care să le port. E drept că egipteanca mea preferată se află și ea aici, dar din păcate e și ultima mea soție Calpurnia. Nu pot să mă văd prea des cu Cleo, că sar scânteii.

De aia, uneori nu sunt în apele mele. Cu atât mai mult, când îmi ajunge la urechi ce vrute și nevrute povestesc oamenii din vremurile tale despre noi, romanii. Mulți n-au habar de nimic și, chiar dacă ar avea, nu sunt decât baliverne: „A fost odată, cândva, unul, pe care-l chema Cezar. De cele mai multe ori îi cotonogeau galii. Și, pe deasupra, nu vorbeau decât pe latinește.” Altceva nu le trece prin minte.

Pe toți zeii – chiar că-mi cade de pe chelie cununa de lauri. Nu se mai poate continua așa, mi-am spus eu într-o bună zi. Trebuie să schimb lucrurile. Doar am realizat atâtea, de pildă, am cucerit toată Galia și apoi pe Cleopatra, după aia am condus Imperiul Roman și am dispus chiar ca o lună din an să poarte numele meu. Așa că am adunat câțiva romani și le-am ordonat (în materie de ordine sunt as!) să-și scrie povestirile. Bineînțeles că în latină. Tăblițele de scris ni le-a procurat Pluton, zeul infernului. Era foarte bucuros că facem ceva ce are sens și nu mai alergăm de colo-colo cu niște mutre furioase. Mesagerul zeilor, Mercur, a adus apoi la suprafață tăblițele noastre.

Dacă vei citi aceste rânduri, înseamnă că planul meu a funcționat. Cineva a dat peste tăblițe și le-a tradus. Sacrifică pentru zei un taur gras în semn de mulțumire, dacă ai vreunul la îndemână. Sau o pungă de ursuleți gumați. Căci ești unul dintre acei fericiți care a aflat cel dintâi la PRIMA MÂNĂ tot ce s-a petrecut pe atunci în Roma antică.

GAIUS IULIUS
(CEZAR)

ROMULUS

Întemeietorul orașului

P.9

SCAEVOLA

Eroul cu o singură
mână

P.33

HERSILIA

Mesteșugăra pașnică

P.21

ACRISIUS

Cel ce vorbește în
șoaptă cu găștele

P.45

SULPICIA

Soarele curios
de bibliotecă

P.145

POLIDUS

Campionul roșu

P.133

SERVIUS

Talentatul cățărător

P.157

753 î.Hr.

752 î.Hr.

508 î.Hr.

487 î.Hr.

57 d.Hr.

48 d.Hr.

64 d.Hr.

P. 59

CEZAR
Spaima pirătilor

62 z.Hr.

LICINIA
Vestala plină de virtuți

P. 71

P. 83

48 z.Hr.

CLEOPATRA
Surpriza din covor

P. 115

THALIA
Sclava în misiune secretă

6 z.Hr.

P. 95

MYRINA
Sclava cu urechi bune

44 z.Hr.

79 d.Hr.

CLAUDIA
Fata cea curajoasă din Pompei

P. 173

80 d.Hr.

PRISCUS
Gladiatorul cel puternic

P. 185

A CEȘTA ȘUNT EU

CEZAR

spaima Pirăților

FAMILIA MEA E UNICĂ, PENTRU CĂ

se trage din zeita iubirii VENUS. Deci, nu-i de mirare că am știut să cuceresc atâtea femei:

de pildă, pe soția mea CORNELIA, care mi-a dăruit-o pe preacurmoasa noastră fiică IULIĂ și pe iubita mea CLEOPATRA, care l-a adus pe lume pe fiul nostru CEZĂREL.

LOCUL MEU = PREFERAT = ESTE

CÂMPUL DE LUPTĂ. În fruntea legiunilor mele mă simt cel mai bine. Când dușmanii dau năvală cu mare TĂRĂBOI, când oamenii mei sar la bătaie cu

săbile împotriva scuturilor lor - și eu le fac semn
să înceapă atacul și, dând ordine inteligente, îi conduc spre
VICTORIE! - poate să existe ceva mai frumos?!

SUNT CHIAR MÂNDRU!

că am obținut TOT ce mi-am propus: am ajuns senator,
am fost ales consul, am cucerit nu numai toată
Galia, ci și pe Cleopatra, i-am învins pe adversarii
mei în războiul civil și la urmă am fost cel mai
puternic bărbat din lume. Mai mult nu se poate,
nu-i așa?

IMI E CAM PENIBILĂ CHESTIA ASTA:

cum mi-a fost dat să părăsesc lumea asta. Ah!...

Nu mă las
intimidat
așa ușor!

Povestea mea

Cezar cucerește Galia, Cezar o iubește pe Cleopatra, Cezar stăpânește Roma, Cezar este ucis – cam plictisitor, nu? Poveștile acestea, desigur, au fost spuse până acum de mii de ori. De aceea nu vreau s-o mai fac și eu încă o dată. Dar toate poveștile astea n-ar fi existat nicicând, dacă aventura mea periculoasă pe mare ar fi eșuat atunci. Istoria lumii ar fi decurs cu totul altfel. N-ai auzit niciodată nimic despre toate astea? Atunci trebuie neapărat să citești cele ce urmează!

Încă de mic copil am știut că în viața mea nu vreau să obțin decât un singur lucru: să ajung sus de tot. Până acolo mai aveam un drum lung înaintea mea, și știam asta. Când eram un bărbat tânăr, am învățat în estul imperiului nostru meșteșugul războiului. Am servit acolo ca ofițer și am participat la câteva campanii militare. Să ridici sabia, să cucerești orașe, să-i învingi pe adversari – o, Doamne, ce minunat! Apoi am lucrat câțva timp ca avocat la Roma. Mi-a plăcut cel mai mult să acuz senatori vestiți, majoritatea mai în vârstă decât mine. În felul ăsta voiam să-mi fac un renume în tot orașul, ca oamenii să mă aleagă în funcții mai înalte.

Însă înainte să mă prezint la alegeri, mai voiam să studiez puțin ca să-mi desăvârșesc educația. În special în retorică voiam să mă perfecționez. Un bun retor putea pe atunci să obțină la Roma tot ce voia. Cu niște cuvinte potrivite, cu o cuvântare reușită, putea să-i răsucescă pe degete atât pe cei mai puternici senatori, cât și pe oamenii de rând și să-și impună părerea, până când aceștia ajungeau să-l aclame și să-l aleagă.

Pe insula grecească Rhodos trăia un profesor renumit. Se numea Apollonios Molon și era unul dintre cei mai buni profesori de retorică. De la el voiam să mai învăț câteva trucuri, pentru ca apoi să mă apuc serios de treabă la Roma.

Așa că am cumpărat două locuri pe un vas comercial care mergea de la Ostia spre Rhodos, un bilet pentru mine și unul pentru sclavul meu, Davus, care avea să mă însoțească în călătoria mea. Eram pe drum de câteva zile bune, lăsasem Italia mult în urmă și navigam în largul mării, când a apărut la orizont un vas care imediat ni s-a părut dubios. Asta pentru că se îndrepta exact în direcția noastră. Marinarii au încercat tot ce le-a stat în putință să scape de acest vas, dar era mai iute și ne-a ajuns din urmă. Așa cum ne-am temut cu toții, erau piraiți. S-au prins de-a lungul bordului de vasul nostru și au sărit la noi. Noi ne-am dat bătuți, pentru că n-ar fi avut rost să opunem rezistență. Tipii erau înarmați până în dinți, iar noi aproape că nu aveam arme la bord. Eram doar zece marinari și o mână de călători, n-am fi avut nicio șansă în fața a două duzini de piraiți.

Când tipii au venit pe vasul nostru cu săbiile lor strălucitoare, noi toți am ridicat mâinile. Davus stătea lângă mine, tremura de frică.

— Nu-ți face griji! i-am șoptit. O să ieșim basma curată din chestia asta, altfel să nu-mi spui pe nume. Mai am multe planuri în viața mea. Și bandiții ăștia împuțiți n-o să-mi pună bețe în roate.

Bandiții ne-au legat mâinile la spate și ne-au dus pe vasul lor. Acolo ne-au înghesuit pe noi toți captivii într-un colț întunecat de sub punte, unde ne-au pus să ne așezăm pe jos îngrămădiți unul lângă altul. Simțeam că-mi ies din minți. Mă frământam din răspu-teri cum să mă eliberez. Să-mi rup cătușele și, într-un moment prielnic, să sar în mare? Am abandonat imediat gândul ăsta. Știam eu să înot, dar cu siguranță nu aș fi rezistat până la cel mai apropiat

țarm. Doar eram în largul mării. Nu exista decât o singură cale de a scăpa de acolo sănătos și voios, și asta se numea bani.

Pe atunci, astfel de atacuri ale piraților aveau loc tot mereu. Bandiții nu puneau ochii doar pe încărcătura vaselor, ci și pe oamenii care călătoreau cu ele: marinarii erau duși la primul târg de sclavi și vânduți acolo. Cu cât era mai puternic și mai tânăr un bărbat, cu atât mai mulți bani puteai scoate pe el. Și pasagerii? Bătrânii erau aruncați imediat peste bord, căci cu ei nu se puteau face bani. Tinerii, în schimb, ori erau duși la târgurile de sclavi, ori le erau șantajate familiile, cărora li se cerea o sumă piperată de bani drept răscumpărare. Aceasta era bineînțeles mult mai mare decât suma pe care o primeau pirații de la un negustor de sclavi. Și era singura mea șansă.

— Ei, i-am strigat eu unui tânăr care ne păzea pe noi, prizonierii, și care fluiera de plictiseală.

— Numele meu este Gaius Iulius Cezar. Familia mea provine din patricieni, din cele mai bogate familii ale Romei. Ne tragem din zeița Venus. În venele mele curge sânge albastru. Și suntem putred de bogați.

Ultima frază era o minciună sfruntată, familia mea fiind înglodată în datorii. Dar asta nu trebuia să i-o servesc pe tavă banditului.

Tânărul pirat a rânjit batjocoritor și s-a bătut pe frunte.

— Și tatăl meu este Zeus în persoană.

— Vreau să vorbesc imediat cu căpetenia, am strigat eu. Cu șeful tău.

Piratul a scos un cuțit de la brâu și l-a îndreptat spre mine.

— Tacă-ți fleanca! a mârâit el. Că de nu, mamaia ta Venus va fi martoră la intrarea ta în lumea de dincolo.

— Fă ce spune, stăpâne! a șuierat Davus, care stătea lângă mine.

Am respirat adânc și am dat din cap.

— Țin eu minte mutra ta, am șoptit atât de încet, încât tânărul pirat nu m-a putut auzi.

În ziua următoare am ancorat lângă un țărm pustiu. Noi, prizonierii, am fost aduși pe uscat cu o barcă, într-un loc mai sus de mal, unde se aflau câteva case dărăpănate, ascunse bine într-o pădurice. Acolo locuiau răufăcătorii ăștia, când nu erau pe mare. Pe Davus și pe mine ne-au încuiat într-una din cocioabele alea. Nu era decât o singură încăpere. Pe podeaua de lut din cameră se afla o saltea pe jumătate mucegăită, singura piesă de mobilier. Ferestruica era bătută în cuie cu scânduri și înăuntru puțea îngrozitor. Doar prin câteva crăpături înguste din perete pătrundea o lumină slabă în încăperea slinoasă. Ceilalți prizonieri au fost legați cu cătușe, suiți într-un car și duși la cel mai apropiat târg de sclavi. Se vede că eram singurul care promitea o răscumpărare mare.

În seara acestei zile a venit în cocioabă căpetenia piraților. S-a postat cu picioarele desfăcute în ușa deschisă și mi-a tras un rânjet, abia dacă mai avea un dinte în gură. Purta o tunică scurtă, foarte uzată, avea părul vâlvoi și nu era bărbierit. De-a dreptul scârbos! La brâu purta un iatagan scurt.

— Ei, nepotul lui Venus! a spus el batjocoritor. Mă mir că zeița nu ți-a sărit încă în ajutor.

— Mă descurc și singur, am răspuns eu sec.

— Și cum vrei să faci asta? a întrebat grețosul. Cât văd cu ochii, nu zăresc niciun soldat roman care ar putea să te elibereze.

— Cu bani, am spus eu. Familia mea e bogată. O să plătească pentru mine.

Căpetenia a râs enervant.

— Ei, atunci se pare că am prins un pește gras. Așa că o să vrem să fie plătit la fel de gras.

M-am ridicat încet de pe saltea și l-am privit drept în ochi pe tipul îngălat.

— Sunt Gaius Iulius Cezar, am spus eu. Să îți bine minte numele ăsta.

Tipul a început din nou să râdă.

— De ce-ar trebui s-o fac, romane?

— Pentru că o să dau ordin să fii crucificat, tu și oamenii tăi.

Atunci, tipul a început să necheze și să se țină de burdihanul lui voluminos. Nu se putea liniști, atât de mult îi venea să râdă. În cele din urmă a întrebat gâfâind:

— Cum vrei să faci asta? Dacă nu mă înșel, ești prizonierul nostru. Și ești destul de singur, cu excepția sclavului tău, căruia îi clănțăne dinții în gură de frică.

— Lasă-te surprins! am rostit eu. Cât de mare te gândești să fie suma de răscumpărare? Sclavul meu va aduce banii de la Roma.

— Douăzeci de talași. Niciun sesterț mai puțin.

Am tresărit în sinea mea. Douăzeci de talași erau mai mult decât o avere. Mult mai mult decât ar fi putut aduna familia mea. Tatăl meu ar trebui să facă un credit imens, ca să facă rost de bani. Ar dura ani de zile până când ar putea să returneze aceste datorii. Dar nu m-am trădat, am ridicat doar sprânceana stângă și am spus:

— Este prea puțin pentru Gaius Iulius Cezar. Valorez cincizeci de talași. Cel puțin. Familia mea va plăti suma. Și mă eliberați. Fac rost de soldați, atac cuibul ăsta, vă iau prizonieri și vă crucific. Simplu ca bună ziua.

Căpetenia piraților râdea în hohote, încovoiindu-se de atâta râs. Câțiva dintre tovarășii săi au venit să afle ce era așa de râs. El le-a

povestit, după care au izbucnit și ei în râs, fiind cu toții de aceeași părere, că eram un tip cât se poate de glumeț. Dar curând avea să le treacă râsul.

A doua zi, credinciosul meu Davus s-a așternut la drumul lung spre Roma. A durat două luni în cap până s-a întors. Acelea au fost cele mai scârboase și plicticoase luni din viața mea. N-aveam voie să părăsesc cocioaba aia împuțită, primeam de mâncare doar pâine uscată și apă murdară. De mirare că nu m-am îmbolnăvit! În fiecare seară eram nevoit să ascult cântecele oribile ale piraților, care stăteau în fața cocioabelor în jurul focului, turnau în ei vin ca într-un butoi și își spuneau povești sălbatice despre jafurile lor. Cu cât se făcea mai târziu seara, cu atât curgea mai mult vin, cu atât mai sălbatice și neverosimile deveneau poveștile. De multe ori se întâmpla ca doi sau trei dintre tipii ăia să se ia la harță și să înceapă să se bată. Deslușeam cât se poate de clar urletul lor plin de furie, bătăile și țipetele lor. Ceilalți asmuțeau cocoșii de luptă strigând tare și la urmă îl ridicau în slăvi pe învingătorul care își cotoșise toți adversarii, până când aceștia leșinaseră sau capitulaseră. Nu era de mirare că cei mai mulți dintre ei aproape că nu mai aveau dinți în gură – și-i scosese reciproc în timpul bătăilor lor nocturne.

Într-un târziu, Davus s-a întors, însoțit de câțiva sclavi eliberați, care cărau o casetă grea cu bani. Tata se îndatorase până peste cap, ca să strângă suma aia imensă. Dar reușise în cele din urmă. Douăzeci de ani avea să dureze până să dau înapoi toți banii.

Căpetenia piraților a luat în primire banii, i-a numărat atent și s-a arătat mulțumit. Atâta bănet nu mai primise nicicând pentru un roman captiv. A deschis ușa de la cocioaba mea și mi-a dat drumul.

— Salut-o pe mamaia ta, Venus, din partea noastră, când o vezi!

Am dat din cap către Davus și către ceilalți și mi-am luat tălpășița din cuibul piraților. Fără să mai scot un cuvânt și fără să mă uit înapoi. Rânjetele răutăcioase ale piraților mă lăsau pur și simplu rece. De ce să mă fi lăsat impresionat eu, un stejar bătrân, de câțiva purceluși împuțți care se scărpinau de mine?

Și după aia? Păi da, după aia am făcut să se adeverească ceea ce le comunicasem indivizilor. Am angajat soldați și le-am ordonat să atace cuibul nenorocit al piraților. Derbedeii au fost luați complet prin surprindere, când oamenii mei au dat năvală asupra cocioabelor lor, fără să mai stea mult pe gânduri. Cei mai mulți au murit de sabia ascuțită a soldaților. Dar eu le ordonasem să lase în viață câțiva pirați, mai ales pe căpetenia lor. Din păcate, nu mai era nici urmă din răscumpărarea plătită de familia mea. Se vede vă pirații o ascunseseră undeva. Însă pedeapsa îi aștepta...

A doua zi am poruncit ca o duzină de prizonieri să fie duși la un drum mare. Acolo, din ordinul meu, fuseseră ridicate cruci, iar pirații, când le-au văzut, au început să tremure ca varga. Vezi tu, să nu care cumva să-ți bați joc de Gaius Iulius Cezar! Și tot ce spune Cezar, trebuie luat mereu în serios.

44 î.Ch.
- la 56 de ani -
dictator pe viață

la 52 de ani, alianță
cu Kleopatra în Egipt

Senatul și Pompei
se opun lui Cezar, care are
prea multă putere -> Cezar
atacă: război civil

la 42 de ani devine
guvernator în trei provincii
și de acolo cucerește toată
Galia

la 41 de ani consul
alături de Bibulus = cei
doi cei mai sus-puși
politicieni, cu putere
asupra războiului și păcii

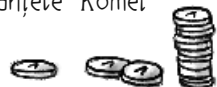
60 î.Ch. - la 40 de
ani - primul triumvirat
cu comandantul Pompei
și multimilionarul Crassus

la 38 de ani ales Pontifex
Maximus = conducătorul religios
suprem (deși nu era deloc
religios)

la 39 de ani ales
pretor = judecător

la 35 de ani ales
edil = supraveghetor
al pieței, jocurilor
și construcțiilor

la 32 de ani ales
chestor = responsabil de
finanțele Romei

la 25 de ani se ia la
harță cu piratii și învață
retorică pe insula Rhodos

100 î.Ch. se naște ca
urmaș al zeiței dragostei
Venus

la 19 ani ofițer
în Asia Mică ->
Coroana civică pentru
vitejie în luptă

la 23 de ani avocat
obraznic la Roma, acuză
senatori renumiți

ASCENSIUNEA LUI CEZAR ÎN FRUNTEA ROMEI